

Eduard Limonov

Autor: Eduard Limonov

Když se Bakunin setkává s Evolou: Sen o novém národě, ozbrojené občině, Eurasii a polygamii...

Už jsem skoro zapomněl, že jsem napsal knihu *Disciplinární sanatorium*, 1] kde jsem uvažoval nad zřízením současné společnosti. Dneska jsem si vzpomněl, v souvislosti s tím, co my, NBS, 2] chceme, jakou společnost chceme vybudovat. Na Západě se dnes za šťastný považuje jednotvárný dlouhý život podle standardů evropské civilizace. To znamená netěžká práce, nějaké papírování, celý život jedna pevná kariéra, pak vysoký věk – ne ubohá existence penzisty a smrt v hluboké bezmocnosti stárí. Státy západních zemí člověka potlačují, když mu nechávají jen jednu dovolenou samostatnou aktivitu – lov na samičky.

V ostatním je život západního člověka krajně omezován hranicemi zákona. Nemůže nic. Za poslední stovku let se to, co možné není, zmnožilo, a to, co možné je, katastrofálně zredukovalo. 3] Člověka porobili a domestikovali. V SSSR bylo jiné zřízení, ale člověka porobili a domestikovali i tam. Celkově ho naučili tomu, co všechno nesmí, že má po celý svůj život jen pracovat jak pitomec a pak, bez vzbouření, umřít. Za kvalitní je považován život sytého otroka. Ideál: rodina – žijící v párovém manželství.

Ve skutečnosti to tak být nemusí. Tvor, odsouzený hned od narození umřít, nemusí být mula nebo onen slepý kůň, co chodí zapřažený v kruhu. Je třeba se vzbouřit. Je třeba, pro nás, pro naši skupinu, pro lidi, které považujeme za své, vymyslet jiný model života a vnutit ho. Ale především je třeba vytvořit nový národ. Všichni kolem pořád říkají: „Rusové“, „my – Rusové“, „jsem Rus“, „pro Rusy“. Ale pod tou etiketkou se skrývají nejrozličnější lidé. I Jelcin je Rus, i šedivý ožrál, i špinavý bezdomovec, taky aktivní spermatozoid Kirijenko. 4] Jestli jsou oni – Rusové, tak potom já Rus nejsem. Co je tedy nutné dělat? Je nutné vybírat lidi pro nový národ. Aťsi se bude jmenovat nějak jinak, aťsi ne Rusové, ale, řekněme, „Eurasijci“ nebo „Skýti“. To není podstatné, ale nový národ je třeba postavit na jiných principech. Ne podle barvy vlasů nebo očí, ale podle statečnosti, věrnosti, příslušnosti k naší občině. 5]

Od nových lidí budou třeba děti. Hodně dětí bude třeba, aby národ rychle vzrostl. Proto je třeba dovolit hodně druhů rodin: ty, co vedou k nebývalému rozmnožování. Dovolit polygamii, svobodná společenství. Ženy musí do nekonečna obtěžkávat a dávat plody. Děti však bude žít a vychovávat občina. Žít a vychovávat se také budou uprostřed dospělých, nu, řekněme už od deseti let věku. Dnes děcka dusí v nudných školách, násilně zásobují jejich mozky i paměť nikomu nepotřebným svinstvem. Vzdělávání se zkrátí a bude jiné. Kluci a holky se

budou učit střílet z granátometů, skákat z vrtulníků, obléhat vesnice i města, stahovat a vyvrhovat ovce i prasata, připravovat chutnou ostrou stravu a psát verše. Budou sportovní soutěže, zápas, volný souboj, běh, skoky. Číst budou básně Nikolaje Gumileva a knihy Lva Gumileva, celá pokolení se v souladu s odkazem Konstantina Leontěva 6] naučí milovat Východ. Rozumět kráse stepi a hor i celé ohavnosti zasněžených betonových baráků, ohavnosti moskevských čtvrtí na přespání. Jestli budeme vyrábět zbraně? Samozřejmě, budeme. Budeme vést války. Ale ne takové jako dřív, žádná fronta vedle fronty. Naši budou pronikat na jejich území, seznamovat lidi s naším způsobem života a idejemi a nejzdravější a nejsilnější z nich se stanou našinci, naším národem. A pak vtrhnou naše oddíly a budou dorážet nesouhlasící.

Budeme potřebovat zemi. Zmrzlé Rusko je uchváčeno tlapami netvůřících, duševně méněcenných, tupých administrátorů. Z Ruska je třeba odejít, postavit hnízdo v čerstvých centrálních zemích, vybojovat je a založit tam novou nevídanou civilizaci svobodných bojovníků sjednocených v ozbrojené občině. Kočujících po stepích i po horách, bojujících v jižních státech.

Mnohé typy lidí budou donuceny zmizet. Notoři, policajti, funkcionáři a jiný šmejd, ztratí ve společnosti své kořeny, vymřou. Ozbrojenou občinu bude možno nazvat „stát Eurasie“. Tak se uskuteční sny „eurasijců“ 30. let. Mnozí zatouží být s námi. Snad si podmaníme celý svět. Lidé budou umírat mladí, ale bude to radostné. Mrtvoly hrdinů budeme spalovat.

Jaký smysl má dělat revoluci, když je její cíl jen zabrat ministerské posty, vulgární kabinety. Změnit budeme muset všechno. A vymyslet si nového boha. [8] Možná nějaký tunguzský meteorit nebo železnou planetu v chladu vesmíru. Naším bohem bude ten, kdo nám daruje smrt. Možná, že naším bohem bude smrt.

A tak, stejně jako Martin Luther King, i já mám sen. Jeho sen však byl mizerný a bídný...

Z knihy *Jak jsme budovali budoucnost Ruska* (Moskva 2004).

Komentář:

Článek, který jste právě dočetli, vyšel poprvé v časopise *Limonka* někdy v polovině roku 2000. K jeho překladu mne inspiroval Radim Lhoták, lépe řečeno jeho **Cesta k národnímu odporu**. Analogie mezi oběma texty je zřejmá.

Myšlenka zakládání sousedských nebo rodinných občin, „společenství vlastníků“, chcete-li, je nejradikálnějším vyjádřením odporu proti současnému konzumnímu systému. Jako jediná je také spojena s venkovem, který konzervativní ideologie, nejen posledních dvou staletí, vždy velebyly jako prostor obnovy. Představuje strategii „poté“, kdy po očekávaném zhroucení systému jakákoli dosavadní opozice politických stran či metapolitické akce rychle ztrácí na významu. Jen ozbrojené občiny, jako pandán městské guerilly, mohou čelit organizované luze, vynořující se z podsvětí vždy při prvním náznaku, že moc ochabuje, tak i dezorientovaným represivním složkám zanikajícího režimu. Odolávat těmto silám, které, jak

naposledy jasně ukázala zkušenost balkánských válek 90. let, jsou často personálně propojeny, nemohou jednotlivé rodiny, ale jen pospolitosti a jejich „milice“ jako relativně – vojensky i ekonomicky – samostatné jednotky. V USA, kde k tomu jsou historické i geografické předpoklady, tvoří takto organizovaní občané, a nejen mezi farmáři, tradičně klíčovou část protisystémového spektra.

Fanfarónský Limonov, obklopen náctiletými straníky a policejními informátory, byl zatčen a nakonec i odsouzen k několikaletému vězení při prvním náznaku, že chce něco ze svého snu přenést do reality...

Připravil Karel Veliký

Poznámky:

I have a dream – narážka na slavný projev Martina Luthera Kinga z roku 1963.

1] *Disciplinární sanatorium*. Kniha vyšla poprvé v zahraničí jako *Velký západní hospic (Le grand hospice occidental)*, Paris, Les Belles lettres 1993.

2] NBS, Národně-bolševická strana, opakovaně zakazovaná, dnes živořící, rozdělená do frakcí.

3] Srovnej s Jüngerovými výroky v rozhovoru pro *Der Spiegel*. In: *Západ* 2007 s. 39.

4] Sergej Vladilenovič Kirijenko, politik, bývalý předseda ruské vlády za prezidenta Jelcina.

5] Občina nebo též *obščina* je ruské pospolité zřízení, v němž se prakticky až do 20. století uchovaly archaické prvky (podobně jako v jihoslovanské *zadrugě*), především společné (obecní) vlastnictví půdy, známé též z odlehlých oblastí Skandinávie. Nejstarší, pokrevně příbuzenská forma o. je v podstatě totožná s rodem (velkorodinou), teritoriální, „sousedská“ a „rodinná“ forma je mladší. Pro slavjanofily byla *obščina* „spasitelkou Evropy“, západníci ji nenáviděli: „Proč tato obščina, od které očekáváte takové zázraky v budoucnosti, po deset věků minulého svého bytí nevytvořila ze sebe niče, kromě nejhnusnějšího otroctví?“ (viz D. S. Merežkovskij: *Luza na postupu*. Praha 1912, s. 14 a 15). Že je Limonovův zájem o mystiku občiny trvalý, dokládá citát z jeho prvního románu, *To jsem já, Edáček* (Praha, 1994), napsaného v 70. letech: „...můj skutečný zájem leží kdesi v oblasti polonáboženských komunistických komun a sekt, ozbrojených rodin a rolnických občin“. Eurasijmus meziválečného období však *obščinu* nijak neglorifikoval.

6] Nikolaj Gumilev (1886-1921), „ruský Kipling“, stoik, autor *Ódy na d'Annunzia*; česky vyšly básnické výběry *Ohnivý sloup* (1932) a *Cizí nebe* (1995). Jeho syn Lev Gumilev (1912 – 1992), historik, geograf a etnolog, jeden z hlavních představitelů meziválečného eurasijismu; česky *Hledání vymyšlené říše: legenda o „říši kněze Jana“* (1974); rusky *Ot Rusi k Rossii: očerki etničeskoj istorii*; *Geografija etnosa v istoričeskij period* (1990) a *Etnosfera: istorija ljudej i istoria prirody* (1993). Konstantin Leontěv (1831 – 1891), „ruský Oscar Wilde“, aristokrat, nietzscheovec, odpůrce buržoustů, rovnostářství, pozitivismu.

7] Autor je agnostik, žije a uznává jen metafyziku činu a oběti (tedy jednání, které svým významem sahá za fyzické přežití jednotlivce ve prospěch společnosti či nemateriálních hodnot cti, věrnosti a odvahy), ale i „evoliánskou“ metafyziku sexu; odtud také sympatie k islámu. Zkušenosti z politických bojů 90. let ho vedly k názoru, že pravoslavná církev sleduje jen vlastní cíle.